

Arrest

nr. 230 870 van 7 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens u verklaringen bent u afkomstig uit Shiraz, Iran, en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. Uw echtgenote verblijft momenteel samen met jullie minderjarige zoon in Iran. U volgde in Iran hogere studies boekhouden, werkte als boekhouder en had daarnaast ook een zaak in auto-onderdelen.

U bent geboren in een traditioneel en streng islamitisch gezin. Sinds jonge leeftijd worstelde u evenwel met de tradities van uw geloof. In de zesde maand van 1389 (Iraanse kalender, komt overeen met augustus-september 2019) kwam u opnieuw in contact met M.M. toen deze langskwam in uw zaak. Deze jongen had voorheen als houtbewerker bij u gewerkt. De laatste keer dat hem daarvoor had gezien, ging het evenwel totaal niet goed met hem. Hij was verslaafd geraakt aan drugs, was zwaar depressief en kampte met woedeaanvallen. Hij bleek evenwel tijdens dit bezoek aan uw zaak als herboren en was afgekickt van de drugs. U vroeg naar de reden van deze verandering en uiteindelijk kwamen jullie uit bij religie als onderwerp. Hij vertelde u in vertrouwen dat zijn leven totaal veranderd was nadat hij zich bekeerd had tot het christendom. Hij bleef nadien bij u langsgesproken en nog diezelfde maand, tijdens zijn derde of vierde bezoek aan uw zaak, bracht hij u als cadeau een christelijke cd en de bijbel mee. Op 3/7/1398 (25 september 2019) vroeg hij u mee te gaan naar een bijeenkomst van zijn huiskerk. Het ging om een protestantse huiskerk. U stemde in en de volgende dag ging u met hem naar een huiskerk in Shiraz, waar u hartelijk werd ontvangen. U begon in die periode tevens de bijbel te lezen en beschouwt zichzelf sindsdien als bekeerling. U behoort tot de protestantse stekking binnen het christendom. U nam op 11/7/1398 (3 oktober 2019) voor de tweede keer deel aan een bijeenkomst van diezelfde huiskerk. Deze bijeenkomsten werden geleid door pastor Y.. Enkel dagen later, u was net vertrokken naar uw werk en had uw winkel geopend, kreeg u plots een telefoontje van uw buurvrouw, die u wist te melden dat vier personen in burger van Ettelaat bij u thuis waren langs geweest en dat ze uw echtgenote hadden opgepakt. Uw zoontje was in veiligheid bij hen. U sloot uw zaak en begaf zich naar huis. Onderweg kreeg u evenwel een telefoontje van de echtgenote van M.M.. Ze was helemaal in paniek, vertelde dat personen haar woning hadden doorzocht en haar echtgenoot hardhandig hadden meegenomen. U legde hierdoor direct het verband met jullie huiskerkbezoek. U zette hierop uw mobiele telefoon uit, gooide uw simkaart weg en kocht een nieuwe. Uw contacteerde hierna uw neef N.S. en vroeg hem in uw plaats bij u thuis langs te gaan om meer te weten te komen over wat er juist gebeurd was. U durfde zelf niet meer huiswaarts te keren. Na enkele uren belde u terug naar N.S. die u wist te melden dat de gsm van uw echtgenote afstond. Uw buurvrouw had hem hetzelfde verteld als wat ze eerder telefonisch tegen u had gezegd. Een tijdje later belde hij terug om te melden dat uw echtgenote naar hem had gebeld. Na twee à drie uur op een onbekende locatie te zijn vastgehouden, was ze vrijgelaten. Tijdens haar detentie lieten haar ondervragers verstaan dat u een geloofsafvallige was die het christendom verspreidde. Uw neef sprak hierop met uw echtgenote af bij u thuis. Hij stelde voor dat u ondertussen onderdook in hun vakantiehuisje in Abpardeh. U vernam tevens dat tijdens het bezoek van Ettelaat aan uw woning een huiszoeking was verricht, waarbij uw laptop, een fotoalbum, uw bijbel en hogernoemde christelijke cd werden gevonden en in beslag genomen. Terwijl u ondergedoken zat, gingen N.S. en uw echtgenote nog dezelfde dag van deze inval in uw woning langs bij een advocaat waar ze uw situatie uitlegden. Deze advocaat liet verstaan dat aangezien uw persoon door de autoriteiten in verband werden gebracht met geloofsafval en u hierdoor volgens de wet de doodstraf riskeerde, hij weinig voor u kon doen. Hij gaf hierbij ook te kennen dat de autoriteiten hierop geen uitzondering maken. Hij adviseerde bijgevolg dat u het land zou verlaten. Na drie nachten ondergedoken te hebben geleefd in dit vakantiehuisje, verliet u op 16/7/1398 (8 oktober 2019) de regio Shiraz. Op 17/7/1398 (9 oktober 2019) bent u dan via Tabriz vertrokken uit Iran, om op 18/7/1398 (10 oktober 2019) in Turkije aan te komen. U reisde door naar Istanboel, Turkije, waar u ongeveer zestien dagen verbleef. Op 4/8/1398 (26 oktober 2019) nam u vanuit Istanboel het vliegtuig naar Brussel. U reisde met een vals Est paspoort op naam van K.P.. Aangekomen in Brussel, dacht u in Londen te zijn aangekomen, aangezien de mensensmokkelaar had aangegeven u naar daar te zullen brengen. Toen dit niet het geval bleek, diende u op 27 oktober 2019 op de luchthaven van Zaventem een verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij terugkeer naar Iran uw nationale autoriteiten omwille van uw bekering. Mogelijks wacht u hierdoor de doodstraf in Iran.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten in kopie neer: uw melli-kaart, uw shenasnameh, uw huwelijksboekje, de melli-kaart en de shenasnamehi van uw echtgenote, de shenasnameh van uw zoon en twee foto's van uw gezin.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u kennelijk incoherente en tegenstrijdige, kennelijk valse of duidelijk onwaarschijnlijke verklaringen hebt afgelegd die tegenstrijdig zijn met voldoende geverifieerde informatie over uw land van herkomst, wat uw verzoek weinig overtuigend maakt met betrekking tot uw hoedanigheid van persoon die internationale bescherming geniet, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Volgens uw verklaringen vreest u bij terugkeer naar Iran veroordeeld te worden tot de doodstraf omwille van uw bekering tot het christendom.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Iran naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Iran en van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. Allereerst dient namelijk te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen, di. voor de Dienst Vreemdelingenzaken én voor het Commissariaat-generaal over uw persoonlijke documenten niet stroken. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk recent geen Iraans paspoort te hebben gehad. U zou wel over een oud vervallen Iraans paspoort beschikken dat u evenwel in Iran achterliet (verklaring DVZ, vraag 24). Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel op 16/7/1398 (8 oktober 2019) vanuit Tabriz over land via Maku samen met een smokkelaar de grens met Turkije te hebben overgestoken en toen in het bezit te zijn geweest van een geldig Iraans paspoort (CGVS, p. 4). U maakte hiervan evenwel geen gebruik bij het verlaten van Iran en eenmaal aangekomen in Turkije diende u dit paspoort af te geven aan de smokkelaar die u daar vergezelde. U zou dit paspoort daarna niet meer teruggekregen hebben. U benadrukte dat het hier om een echt Iraans paspoort ging dat u ongeveer anderhalf jaar geleden aanvraag en dat dus geldig was op het ogenblik dat u Iran verliet (CGVS, p. 5). Geconfronteerd met uw verklaringen in dit verband afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken bleef u bij uw huidige verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal en ontkende u dit als dusdanig gezegd te hebben voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U gaf hierbij aan dat het om een vergissing moet gaan (CGVS, p. 6). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze toch wel opmerkelijke tegenstrijdigheid. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uw verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal en De Dienst Vreemdelingenzaken aangaande het vervolg van uw reisweg naar België tevens fundamenteel tegenstrijdig zijn met andere informatie aanwezig in uw administratief dossier. Zo gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal te kennen ongeveer zestien dagen in Istanboel te hebben verbleven om vervolgens op 4/8/1398 (26 oktober 2019) vanuit de luchthaven van Istanboel het vliegtuig te nemen naar Brussel. Het ging hierbij volgens u om een rechtstreekse vlucht. U voegde er nog aan toe dat u deze reis maakte met een (ver)valst(t) Est paspoort, dat uitgereikt was op naam van K.P. (CGVS, p. 5). Ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken beaamde u deze reisroute (verklaring DVZ, vraag 31). Echter uit de informatie aanwezig in uw administratief dossier, afkomstig van de federale politie op de luchthaven van Zaventem, blijkt dat u aan een grensdoorlaatpost op de luchthaven werd tegengehouden in het bezit van een vals Est paspoort en identiteitskaart en was aangekomen met een vlucht vanuit Amman, Jordanië, naar Brussel, met vluchtnummer FR5094. U bleek tevens in het bezit van een instapkaart voor deze vlucht en dit onder de vals identiteit waarmee u reisde (Verslag Aanvraag Internationale Bescherming). Geconfronteerd vervolgens tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal met deze informatie, gaf u aan geen notie te hebben ooit in Amman te zijn geweest en bleef u erbij met een vlucht uit Turkije te zijn vertrokken. U voegde er wel aan toe dat u voor vertrek uit Turkije een zware kalmeringstablet nam, hierdoor tijdens deze reis niet geheel helder van geest was, uiteindelijk langer dan verwacht onderweg was en onderweg het merendeel van de tijd geslapen te hebben. Hierdoor bent u niet geheel zeker of deze vlucht nergens een tussenlanding zou gemaakt hebben (CGVS, p. 6). Dit is echter in tegenspraak met uw eerdere verklaringen al zou u een rechtstreekse vlucht hebben genomen (CGVS, p. 5). Het feit dat u uw verklaringen wijzigt nadat u geconfronteerd wordt met een toch wel ernstige tegenstrijdigheid, vormt geen aannemelijke verklaring voor deze toch wel flagrante tegenstrijdigheid. Door dit alles rijst bovendien sterk het vermoeden dat u mogelijks een legaal vertrek uit Iran met eigen paspoort probeert te verhullen. Hoe dan ook ondermijnt deze vaststellingen over uw reisweg van Iran naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten tevens in ernstige mate de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Iran, met name dat u er gezocht werd door de autoriteiten omwille van uw geloofsafval en bekering.

Indien u immers met uw eigen paspoort bent vertrokken, staat dit haaks op uw bewering op het ogenblik van uw vertrek door de Iraanse autoriteiten te zijn gezocht.

De geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Iran en van uw asielrelaas komt overigens nog meer in het gedrang door een andere flagrante tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal en de informatie aanwezig in uw dossier. Zo blijkt uit ditzelfde Verslag Aanvraag Internationale Bescherming, aanwezig in uw dossier, dat u op 27 oktober 2019 op de luchthaven van Zaventem een verzoek om internationale bescherming indiende. Toen hierbij kort werd gepolst naar uw asielrelaas, gaf u aan dat uw bedrijf in Iran (dat pampers produceert) failliet is gegaan, dat u veel schulden heeft en dat uw schuldeisers u willen vermoorden. Op geen enkel ogenblik bracht u toen uw bekering tot het christendom en problemen hierdoor met de Iraanse autoriteiten ter sprake. Geconfronteerd hiermee tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal gaf u aan toen opzettelijk gelogen te hebben en de ware redenen voor uw verzoek om internationale bescherming toen te hebben achtergehouden. U wist op dat ogenblik immers niet of deze informatie zou doorgegeven worden aan de autoriteiten van uw land van herkomst. U was daarenboven toen geschrokken en zat nog onder de invloed van de medicatie die u tijdens uw reis had ingenomen. U ontkende vervolgens ooit in Iran een fabriek in luiers te hebben gehad en in Iran schulden te hebben. Het was pas wanneer u de geruststelling had dat u hier effectief om internationale bescherming kon vragen en uw gegevens (verklaringen) niet zouden worden doorgegeven aan de Iraanse autoriteiten dat u de echte reden van uw verzoek kenbaar maakte (CGVS, p. 12). Deze verklaringen houden geen steek. Een verzoek om internationale bescherming op zich impliceert immers een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten bieden. Er kan bijgevolg van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst worden verwacht dat deze van bij de aanvang van een asielprocedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn asielmotieven. Het feit dat u aanvankelijk een ander relaas opgaf, wijst er dan ook op dat u bewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, waardoor aan de oprechtheid van uw asielmotieven kan worden getwijfeld. Uw algemene geloofwaardigheid is door voorgaande reeds zwaar gehypothekeerd.

Wat betreft uw bekering tot het christendom en hierdoor gekende problemen met de autoriteiten in Iran, dient tevens te worden opgemerkt dat uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat de Iraanse autoriteiten zich voor wat betreft christelijke bekeerlingen en geloofsafvalligen in de eerste plaats richten tot leiders en organisatoren van huiskerken of congregaties (voorgangers of pastors en kerkleiders), alsook personen met een actieve bekeringsdrang. Personen die we zouden kunnen omschrijven als 'gewone' bekeerlingen zouden minder gevisieerd worden. Het zou de autoriteiten immers voornamelijk te doen zijn de verspreiding van het christelijk geloof te stoppen dan wel elke geloofsafvallige en bekeerling te viseren. Het ontbreekt hen ook aan de middelen om dit te bewerkstelligen. Het in deze context dan ook opmerkelijk te noemen dat u als pas bekeerde - u kwam immers pas een maand voor uw vertrek in aanraking met het christendom en nam slechts twee keer deel aan een bijeenkomst van een kleine huiskerk - onder de aandacht van uw autoriteiten zou zijn gekomen. Uit de ons beschikbare informatie blijkt evenwel dat de Iraanse autoriteiten naast de leiders ook gewone leden van huiskerken kunnen viseren. Hierbij is het de autoriteiten er in hoofdzaak om te doen hen af te schrikken en te intimideren door hen op te pakken voor ondervraging dan wel effectief tot vervolging over te gaan. Normaal gezien worden zij binnen de 24 uur vrijgelaten na betaling van een betaald bedrag en/of na ingestemd te hebben tegenover de autoriteiten dat ze zich in de toekomst niet zullen inlaten met het bekeren van anderen. Voor leiders van huiskerken en personen met actieve bekeringsdrang zijn de autoriteiten evenwel minder mild. Zo blijkt uit de ons beschikbare informatie dat de door de autoriteiten gevisieerde personen in dergelijke zaken in Iran beschouwd worden als een bedreiging voor de nationale veiligheid. Het is dan ook onder de noemer van 'misdrijven tegen de nationale veiligheid' dat christelijke bekeerlingen meestal worden gearresteerd en vervolgd in Iran. Hierop staan zware gevangenisstraffen.

In het licht van voorgaande kunnen niet enkel bedenkingen gemaakt worden bij de wijze waarop u als pas bekeerde onder de aandacht van uw autoriteiten zou zijn gekomen maar ook bij uw uiteindelijke motieven om het land het verlaten. U gaf immers te kennen hiertoe beslist te hebben na advies ingewonnen te hebben bij een advocaat. Zo gaf u te kennen dat uw echtgenote en neef de dag van de inval in uw woning éénmalig een advocaat consulteerden om over uw problemen te praten en advies in te winnen. Deze advocaat, die expertise had in dit domein, liet aan uw echtgenote en neef verstaan dat u beter het land kon verlaten nu u bij de autoriteiten bekend vond als geloofsafvallige. Hij benadrukte hierbij dat u hierdoor de doodstraf zou krijgen en dat de "regering op dit vlak geen uitzondering maakt" (CGVS, p. 6 en 14).

Dit is evenwel in tegenspraak met hogernoemde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt overigens ook dat het uiterst zeldzaam is dat men in Iran de beschuldiging van apostasie of blasfemie aanvoert. De aanklacht van geloofsafvalligheid tegen christenen komt volgens deze informatie in Iran niet meer voor sinds 2011. Hossein Soodmand is bovendien de laatste christen die na een beschuldiging van apostasie is geëxecuteerd in 1990. Dat deze advocaat, die u adviseerde op een rechtsgebied waarin hij thuis is, u dusdanig foutief zou hebben ingelicht komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin ten goede, net zomin als het feit dat u er niet in slaagde de volledige naam van deze advocaat te geven - u geraakte in dit verband niet verder dan zijn familienaam Z.- of enig document ter staving van deze consultatie kon neerleggen (CGVS, p. 9). U legde ook geen enkel ander overtuigend begin van bewijs neer van uw probleem in Iran. Dat u zich bovendien door het advies van deze advocaat liet leiden om het land te verlaten zonder zelf persoonlijk contact met hem op te nemen, stemt tevens tot nadenken (CGVS, p. 9).

Voorts gaf u te kennen te vermoeden dat uw echtgenote door de autoriteiten in de gaten wordt gehouden en zelfs wordt achtervolgd. Dit alles volgens u met als doel u te vinden (CGVS, p. 14). Dit staat evenwel haaks op u andere bewering al zou de telefoon van uw echtgenote worden afgeluisterd. Gezien het feit dat u haar dagelijks vanuit België 1 à 2 keer belt, kan desgevallend aangenomen worden dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verblijf in het buitenland (CGVS, p. 1).

Wat uw deelname aan activiteiten van deze huiskerk betreft, dient tevens te worden opgemerkt dat het op zich als opmerkelijk kan beschouwd worden dat u na slechts enkele weken interesse te hebben getoond in het christendom en zich tot dan beperkt te hebben tot een aanzet om de bijbel te lezen, tot de bijeenkomsten van deze huiskerk zou toelaten zijn (CGVS, p. 6 en 7). Gezien het feit dat huiskerken in Iran in het absolute geheim werken en het voortdurend risico op spionage door de autoriteiten is het erg verwonderlijk te noemen dat deze huiskerk niet meer veiligheids- en voorzorgsmaatregelen zou genomen hebben alvorens u als nieuw lid te laten deelnemen aan hun bijeenkomsten.

Opmerkelijk is tevens dat u tot op vandaag volledig in het duister tast over de juridische consequenties voor uw persoon ten gevolge deze problemen met uw autoriteiten. Zo kon u niet aangeven of de Iraanse autoriteiten ook een gerechtelijke procedure voor deze feiten tegen u zijn gestart in Iran (CGVS, p. 11). Wel gaf u aan dat tijdens de huiszoeking in uw woning door de aanwezige agenten aan uw echtgenote een gerechtelijk huiszoekingsbevel werd getoond (CGVS, p. 11), wat doet vermoeden dat er vanuit de overheid ook juridische stappen tegen u ondernomen werden. U gevraagd wat u sindsdien heeft ondernomen om dit te achterhalen, gaf u aan niet te weten hoe u aan deze informatie moest geraken (CGVS, p. 11). U gaf in dit verband te kennen niet te weten of er een onderzoeksrechter werd aangesteld, er een aanklacht tegen u werd geformuleerd, al dan niet gepaard gaande met een inbeschuldigingstelling en het opstarten van een rechtszaak (CGVS, p. 12). Wel gaf u aan vrijwel zeker te zijn dat de autoriteiten een arrestatiebevel tegen u uitvaardigden. U leidt dit evenwel slechts af uit de feiten die zich voorgedaan hebben tijdens uw verblijf in Iran (CGVS, p. 12). U had hierover evenwel geen aantoonbare zekerheid. U bleek evenmin te weten of er een arrestatiebevel tegen u werd gepubliceerd, wat een gangbare praktijk is in Iran. Uw onwetendheid betreffende de juridische evolutie van uw problemen ondergraaft wederom de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. U liet ook na hiervoor op latere tijdstip een advocaat in Iran te consulteren om een antwoord op deze vragen te krijgen en inzicht te krijgen in de evolutie van uw juridische problemen in Iran (CGVS, p. 10 en 11). Dit alles komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin ten goede.

Het is tot slot tevens bevreemdend dat u zelf naliel na uw vertrek uit Iran stappen te ondernemen om zich te informeren over wat er nadien met uw vriend M.M. gebeurde of om meer te weten te komen over het lot van de andere leden van uw huiskerk (CGVS, p. 11). U bleek niet te weten wat er met hen gebeurd is. Hun juridische situatie in Iran is u bijgevolg onbekend. Nochtans gaat het hier om een element dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vervolging.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan de door u aangehaalde problemen met de Iraanse autoriteiten geen geloof gehecht worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Deze documenten bevestigen slechts uw identiteit en gezinssamenstelling, wat hier niet ter discussie staat. Ze doen geen enkele afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielaanspraak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 6 december 2019 een schending aan van "Artikel 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen"; "Artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955)"; "Artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003"; "Materiële motiveringsplicht"; "Zorgvuldigheidsbeginsel"; "Verbod van willekeur".

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande voormelde grieven.

Verzoeker haalt een rapport van de Deense Immigratiedienst aan en verwijst naar passages over bekering tot het Christendom in Iran (Landinfo - Country of Origin Information Centre, "Iran: On Conversion to Christianity, Issues concerning Kurds and Post-2009 Election Protestors as well as Legal Issues and Exit Procedures", februari 2013, "<http://www.refworld.org/docid/519c99d14.html>"). Verder verwijst hij naar een rapport van het Britse Ministerie voor Binnenlandse zaken (United Kingdom: Home Office, "Country of Origin Information Report – Iran", 16 januari 2013, "<http://www.refworld.org/docid/510136952.html>"), alsook naar "<https://www.refworld.org/type,COUNTRYREP,,IRN,5aa2aa2e7,0.html>".

Verzoeker benadrukt dat hij "zal worden vervolgd omwille van zijn bekering tot het Christendom. De autoriteiten zoeken verzoeker daartoe en hielden tevens verzoeker echtgenote daarvoor aan. Er werd bovendien een inval gedaan door de autoriteiten bij verzoeker thuis waar onder meer zijn religieuze spullen in beslag werden genomen. De man die verzoeker initieerde tot het Christendom wordt eveneens gezocht door de autoriteiten.". Hij voert aan dat zijn vluchtmotieven worden ondersteund door de hierboven aangehaalde objectieve informatie, "waaruit blijkt dat bekering tot een andere religie dan Islam in Iran bestraft kan worden met de doodstraf en dat bekeerlingen tot het Christendom worden vervolgd".

Verzoeker geeft een lijst van wetsartikelen en een lange theoretische uiteenzetting aangaande onder meer de bewijslast, de gegronde vrees voor vervolging en de beoordeling van de geloofwaardigheid door de asielinstanties.

Verzoeker meent verder dat, waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar de informatie waarover hij beschikt, hij nooit aangeeft welke informatie dat is, noch uit welke bron hij deze haalt. Verzoeker voert aan dat dit dient "worden gekwalificeerd als niet verifieerbare unilaterale beweringen van het CGVS die niet als bewijselement kunnen worden weerhouden".

Verzoeker betoogt verder dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij "verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is".

Verzoeker verwijst andermaal naar de door hem aangehaalde rapporten en betoogt dat hij onmiskenbaar het profiel heeft van een bekeerling tot het Christendom in Iran. Hij benadrukt dat hij het financieel niet slecht had in Iran en stelt dat hij zijn land dan ook alleen maar ontvlucht is om redenen dat hij een ernstig risico loopt vervolgd te worden omwille van zijn bekering.

Wat betreft zijn reisweg en documenten betoogt verzoeker dat deze geen uitstaans hebben met zijn vrees in Iran en dan ook volstrekt irrelevant en evenmin objectief zijn bij de beoordeling “of verzoeker zal worden vervolgd omwille van zijn bekering”.

Verzoeker verwijst opnieuw naar de objectieve informatie en betoogt dat hij ingeval van terugkeer naar Iran als bekeerde moslim gevaar zou hebben gelopen. Hij wijst er tevens op dat uit de door hem neergelegde informatie blijkt dat religieuze spullen daadwerkelijk in beslag worden genomen en dat dit strookt met de objectieve informatie.

In hoofdorde wordt gevraagd “de bestreden beslissing te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen;
In subsidiaire orde verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen ;
In nog meer ondergeschikte orde verzoekers zaak terugzenden naar het CGVS voor verder onderzoek.”.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504) noch van de beoordeling van de feiten die de commissaris-generaal heeft gemaakt op basis van artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Iran omdat hij zich bekeerde tot het protestantisme. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hechtte geen geloof aan zijn asielaanvraag.

2.3.2. Vooreerst stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen over zijn reisweg heeft afgelegd. Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dat hij recent geen Iraans paspoort heeft gehad en dat zijn oud paspoort, dat hij in Iran had achtergelaten, reeds lang vervallen was (verklaring DVZ, vraag 24). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal stelde verzoeker dat hij op 16/7/1398 (8 oktober 2019) vanuit Tabriz over land via Maku samen met een smokkelaar de grens met Turkije had overgestoken en toen in het bezit was van een geldig Iraans paspoort (notities van het persoonlijk onderhoud van 21 november 2019 (hierna: notities), p. 4-5). Verzoeker voegde eraan toe dat hij bij het verlaten van Iran geen gebruik maakte van zijn paspoort en dit paspoort aan de smokkelaar diende af te geven eenmaal aangekomen in Turkije (notities, p. 5). Verzoeker benadrukte hierbij dat het om een echt en geldig Iraans paspoort ging dat hij ongeveer anderhalf jaar geleden aanvraagde en dat geldig was op het ogenblik dat hij Iran verliet (notities, p. 5). Geconfronteerd met zijn strijdige verklaringen bleef verzoeker bij zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, ontkennde hij zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en gaf aan dat het om een vergissing moest gaan (notities, p. 6).

Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen en bevestigen van één van de uiteenlopende versies van het asielrelaas volstaat echter geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. Bovendien zijn verzoekers verklaringen aangaande het vervolg van zijn reisweg naar België fundamenteel tegenstrijdig met andere informatie aanwezig in het administratief dossier. Zo gaf verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal te kennen ongeveer zestien dagen in Istanboel te hebben verbleven om vervolgens op 4/8/1398 (26 oktober 2019) vanuit de luchthaven van Istanboel met een rechtstreekse vlucht naar Brussel te zijn gereisd (notities, p. 5). Hij voegde eraan toe dat hij deze reis maakte met een (ver)valst(t) Est paspoort op naam van K.P. (notities, p. 5). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken haalde hij deze reisroute aan (verklaring DVZ, vraag 31). Uit de informatie afkomstig van de federale politie op de luchthaven van Zaventem, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat verzoeker aan een grensdoorlaatpost op de luchthaven werd tegengehouden in het bezit van een vals Est paspoort en identiteitskaart en was aangekomen met een vlucht vanuit Amman, Jordanië, naar Brussel, met vluchtnummer FR5094. Bovendien bleek verzoeker in het bezit te zijn van een instapkaart voor deze vlucht en dit onder de valse identiteit waarmee hij reisde (Verslag Aanvraag Internationale Bescherming). Geconfronteerd met deze informatie ontkende verzoeker in Amman te zijn geweest, bleef hij erbij met een vlucht uit Turkije te zijn vertrokken en voegde hij eraan toe dat hij voor zijn vertrek uit Turkije een zware kalmeringstablet nam (*“U zegt vertrokken te zijn vanuit Istanboel maar bent tegengehouden op een rechtstreekse vlucht Amman - Brussel van Ryanair?”, “Nee”, “Herhaling vraag?”, “Ik snap niet hoe dat kan; bij mijn weten ben ik niet in Amman geweest; het was een vlucht uit Turkije; in Turkije kreeg ik een kalmeringstablet; de smokkelaar zei, één iemand van ons gaat met je mee; je moet niet stressen; ik was duizelig, misselijk toen ik hier aankwam en ik begaf mij hier toen naar de ordediensten op de luchthaven; ik dacht mij in Londen te bevinden; maar het bleek Brussel te zijn.”*, notities, p. 6). Verzoeker stelde dat hij naar zijn weten geen tussenlanding had gemaakt, maar dit niet met zekerheid kon stellen nu hij door de kalmeringstablet tijdens deze reis niet geheel helder van geest was, uiteindelijk langer dan verwacht onderweg was en onderweg het merendeel van de tijd geslapen had (notities, p. 6). Het gegeven dat verzoeker niet geheel zeker was of deze vlucht nergens een tussenlanding zou gemaakt hebben (notities, p. 6) strookt niet met eerdere verklaringen als zou hij een rechtstreekse vlucht hebben genomen (notities, p. 5). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker zijn verklaringen aanpast naarmate hij geconfronteerd wordt met tegenstrijdige informatie, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, alsook zijn algehele geloofwaardigheid, ondermijnt. Voorgaande vaststellingen – zijn tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn reisweg en paspoort, alsook het gegeven dat hij zijn paspoort niet neerlegt – maken het niet onredelijk aan te nemen dat verzoeker de omstandigheden van zijn vertrek uit Iran tracht te verhullen. Dit klemt te meer nu geen geloof gehecht wordt aan verzoekers asielrelaas (zie *infra*) en er dus geen redenen zijn waarom hij niet legaal zou vertrokken zijn.

2.3.3. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog betoogt dat zijn reisweg en documenten geen uitstaans hebben met zijn vrees in Iran en dan ook volstrekt irrelevant en evenmin objectief zijn bij de beoordeling *“of verzoeker zal worden vervolgd omwille van zijn bekering”*, merkt de Raad op dat de beslissing geenszins steunt op het enkele feit dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen over zijn reisweg heeft afgelegd. De beslissing dient als geheel te worden gelezen. Hoe dan ook uit de vaststelling dat verzoeker manifest liegt over zijn reisweg kan enkel worden afgeleid dat deze niet verliep volgens de verklaarde en gewijzigde reisschema's. Verzoeker legt geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken hoe hij Iran verlaten heeft. Dat hij dit illegaal zou hebben gedaan blijft dan ook een loutere bewering.

2.3.4. Verzoeker legde tevens tegenstrijdige verklaringen af aangaande zijn voorgehouden asielmotieven. Zo diende hij op 27 oktober 2019 bij aankomst in België op de luchthaven van Zaventem een verzoek om internationale bescherming in en verklaarde hij *“dat hij de intentie had om in de UK te geraken om aldaar internationale bescherming aan te vragen. Ten burele vraagt hij ook om hem naar Londen te laten gaan. Wanneer wij betrokkene meedelen dat dit onmogelijk is vraagt hij ten burele internationale bescherming aan. Betrokkene zegt dat zijn bedrijf (dat pampers produceert) in Iran failliet is gegaan. Hij zou veel schulden hebben en zijn schuldeisers willen hem vermoorden.”* (Verslag Aanvraag Internationale bescherming). Hieruit blijkt dat verzoeker bij aankomst in België geen enkele melding maakte van de door hem op heden ingeroepen asielmotieven, met name zijn vermeende bekering tot het christendom en van zijn voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten omwille hiervan. Hierop gewezen antwoordde verzoeker gaf verzoeker aan dat hij bewust niet eerlijk was geweest over zijn vluchtmotieven, dat hij bovendien geschrokken en nog onder invloed van medicatie was, ontkende hij in Iran een fabriek te hebben gehad en stelde hij dat hij de echte reden van zijn verzoek om internationale bescherming pas kenbaar maakte wanneer hij gerustgesteld was dat zijn gegevens niet zouden worden doorgegeven aan de autoriteiten (*“U heeft op de luchthaven zelf een aanvraag gedaan voor internationale bescherming.”*

U gaf bij de grenspolitie te kennen dat u internationale bescherming wenst aan te vragen in België en gaf daarbij te kennen dat u motief hiervoor is dat u een bedrijf had dat pampers produceert (in Iran); dat dit failliet is gegaan; dat u veel schulden hebt en dat uw schuldeisers u willen vermoorden. Dit was heel kort uw uitleg toen bij uw vraag om internationale bescherming. U geeft daar op geen enkel ogenblik aan dat u problemen kende met de autoriteiten omwille van uw bekering. Waarom niet? Waarom dit verhaal?”, “De reden daar ben ik bewust niet eerlijk over geweest; dat was enkel omdat ik op dat moment niet wist of deze informatie doorgegeven zou worden aan de autoriteiten van mijn land van herkomst; ik was bovendien geschrokken toen; zat nog onder invloed van die medicatie toen; ik kan ook bewijzen dat ik niet alleen geen schulden heb; maar zelfs van andere mensen nog geld te goed heb; daar heb ik wel documenten van dat ik geen schulden heb; ik heb wel een tijdje gewerkt in een fabriek die luiers produceert; maar heb nooit zelf een fabriek gehad; het was pas toen ik gerustgesteld was dat ik hier om bescherming kon vragen en mijn gegevens niet zouden doorgegeven worden aan de Iraanse autoriteiten; pas wanneer ik daar zeker van was heb ik de waarheid verteld; de echte reden waarom ik niet terug kan gaan.”, notities, p. 12). Verzoekers persoonlijke vergoelijkningen kunnen zijn tegenstrijdige verklaringen niet verschonen. De Raad kan trouwens niet inzien waarom verzoeker een dergelijk gedetailleerde uitleg ter plekke kon verzinnen wanneer hij ook nog beweert zelfstandige te zijn en een schrijnwerkerij te bezitten.

Het verzoek om internationale bescherming is op zich al een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker kunnen bieden en vrees kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. De vaststelling dat verzoeker aanvankelijk op vlak van zijn reisweg en zijn asielmotieven een ander relaas opgaf, wijst er dan ook op dat hij bewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden. Dit doet afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid en oprechtheid.

2.3.5. Ter terechtzitting wordt verzoeker gevraagd of hij effectief bekeerd is nu dit niet uit het administratief dossier kan blijken. Zo verklaarde verzoeker dat hij protestant is, doch weet hij niet aan te geven welke strekking binnen het protestantisme hij aanhoudt (notities, p. 8), en dat hij behalve twee deelnames aan een sessie van een huiskerk geen andere geloofsactiviteiten had in Iran (notities, p. 8). Voorts wist verzoeker niet hoe men zich moet bekeren. Hij blijft steken bij de vermelding dat men gedoopt moet worden en geloven. Dit kan uiteraard niet verbazen nu verzoeker slechts bijzonder kort en oppervlakkig in aanraking kwam met een persoon die zich ook wenste te bekeren/of sinds kort bekeerd had.

2.3.6. Uit zijn verklaringen dat verzoeker inderdaad de bijbel heeft bekeken. Verzoeker kent het oude en nieuwe testament, kan enkele apostelen opnoemen en beschrijft een bijbelverhaal, notities, p. 8 -, doch dergelijke informatie is gemakkelijk elektronisch op te zoeken en kan dus de oprechtheid van verzoekers wil tot bekering niet aantonen. Verzoeker verklaart zelf dat hij “*helaas niet zoveel tijd om in de bijbel te lezen*” (notities, p. 8). Bovendien stelt verzoeker ter terechtzitting dat hij anderhalf jaar geleden een paspoort had aangevraagd om op bedevaart te gaan naar Kerbala het Sjiitische bedevaartsoord in Irak. Verzoekers bewering dat hij sinds lang niet geïnteresseerd meer was in de Islam kan dan evenmin overtuigen.

2.3.7. Daarnaast maakt verzoeker zijn deelname aan de activiteiten van de huiskerk niet aannemelijk. Vooreerst kan niet worden ingezien, en wordt ook niet nuttig toegelicht, waarom verzoeker al tot de bijeenkomsten van deze huiskerk zou toegelaten zijn (notities, p. 6, p. 7). Verzoeker had immers slechts enkele weken aan een jonge bekeerling interesse getoond in het christendom en zich daarna beperkt tot een aanzet om de bijbel te lezen. Gezien huiskerken in Iran in het geheim werken en het voortdurend risico op bespieding door de autoriteiten is niet geloofwaardig dat deze huiskerk niet meer veiligheids- en voorzorgsmaatregelen zou genomen hebben alvorens verzoeker als nieuw lid te laten deelnemen aan hun bijeenkomsten (Home Office “*Country Policy and Information Note. Iran: Christians and Christian converts*” van mei 2019, p. 16).

2.3.8. In zoverre verzoeker toch tweemaal een huiskerk zou hebben bezocht dan blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de Iraanse autoriteiten zich voor wat betreft christelijke bekeerlingen en geloofsafvalligen in de eerste plaats richten tot leiders en organisatoren van huiskerken of congregaties (voorgangers of pastors en kerkleiders), alsook personen met een actieve bekeringsdrang. Het zou de autoriteiten voornamelijk te doen zijn de verspreiding van het christelijk geloof te stoppen dan wel elke geloofsafvallige en bekeerling te viseren (COI Focus “*Iran. De situatie van bekeerlingen tot het christendom*” van 16 april 2019, p. 8-9, p. 12-13; Home Office “*Country Policy and Information Note. Iran: Christians and Christian converts*” van mei 2019, p. 19). Verder blijkt dat de Iraanse autoriteiten naast de leiders ook gewone leden van huiskerken kunnen viseren.

Hierbij is het de autoriteiten er in hoofdzaak om te doen hen af te schrikken en te intimideren door hen op te pakken voor ondervraging dan wel effectief tot vervolging over te gaan (COI Focus *“Iran. De situatie van bekeerlingen tot het christendom”* van 16 april 2019, p. 8-9). Normaal gezien worden zij binnen de 24 uur vrijgelaten na betaling van een betaald bedrag en/of na ingestemd te hebben tegenover de autoriteiten dat ze zich in de toekomst niet zullen inlaten met het bekeren van anderen (COI Focus *“Iran. De situatie van bekeerlingen tot het christendom”* van 16 april 2019, p. 14). Voor leiders van huiskerken en personen met actieve bekeringsdrang zijn de autoriteiten evenwel minder mild. Uit de informatie blijkt dat het weliswaar uiterst zeldzaam is dat men in Iran de beschuldiging van apostasie of blasfemie aanvoert (waarop de doodstraf staat), doch dat de door de autoriteiten geviseerde personen in dergelijke zaken in Iran beschouwd worden als een bedreiging voor de nationale veiligheid en dan ook meestal onder de noemer van ‘misdrijven tegen de nationale veiligheid’ (waarop gevangenisstraffen staan) worden gearresteerd en vervolgd (COI Focus *“Iran. De situatie van bekeerlingen tot het christendom”* van 16 april 2019, p. 15-17).

2.3.9. Het is dan ook niet redelijk aan te nemen dat verzoeker onder de aandacht van de Iraanse autoriteiten zou zijn gekomen (notities, p. 8-9) wanneer hij pas een maand voor zijn vertrek interesse kreeg voor het Protestantisme en slechts twee keer deelnam aan een bijeenkomst van een kleine huiskerk (notities, p. 7). Ook de Iraanse autoriteiten hadden hoe dan ook kunnen vaststellen dat verzoeker op zo'n korte tijd niet bekeerd kon zijn, laat staan dat hij als afvallig zou worden beschouwd. Verzoeker gaf aan te hebben beslist het land te verlaten nadat hij advies had ingewonnen bij een advocaat. Zo stelde verzoeker dat zijn echtgenote en neef de dag van de inval in verzoekers woning eenmalig een advocaat consulteerden om over verzoekers problemen te praten en advies in te winnen (notities, p. 9). Deze advocaat, die expertise had in dit domein, liet aan verzoekers echtgenote en neef verstaan dat verzoeker beter het land kon verlaten nu hij bij de autoriteiten bekend stond als geloofsafvallige (notities, p. 9). Hij benadrukte hierbij dat verzoeker hierdoor de doodstraf zou krijgen en dat de *“regering op dit vlak geen uitzondering maakt”* (notities, p. 9, p. 14). Uit voornoemde informatie blijkt echter dat het uiterst zeldzaam is dat men in Iran de beschuldiging van apostasie of blasfemie aanvoert (COI Focus *“Iran. De situatie van bekeerlingen tot het christendom”* van 16 april 2019, p. 15-17). De aanklacht van geloofsafvalligheid tegen christenen (wat niet verzoekers situatie is) komt volgens deze informatie hoe dan ook in Iran niet meer voor sinds 2011 (COI Focus *“Iran. De situatie van bekeerlingen tot het christendom”* van 16 april 2019, p. 17). Hossein Soodmand is bovendien de laatste christen die na een beschuldiging van apostasie is geëxecuteerd in 1990 (COI Focus *“Iran. De situatie van bekeerlingen tot het christendom”* van 16 april 2019, p. 15-16).

Verzoekers verklaring dat hij een Iraanse advocaat nam die volgens verzoeker gespecialiseerd is in dit rechtsgebied kan bezwaarlijk overtuigen nu deze dergelijke foutieve inlichtingen zou hebben verstrekt. Verzoeker blijkt opnieuw bij bonte beweringen. Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoeker de volledige naam van deze advocaat niet kan geven – verzoeker geraakte in dit verband niet verder dan zijn familienaam Z. – of enig document ter staving van deze consultatie kon neerleggen (notities, p. 9). Verzoekers oppervlakkige en met objectieve informatie strijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vluchtmotieven.

2.3.10. Verder verklaarde verzoeker dat hij vermoedde dat zijn echtgenote door de autoriteiten in de gaten wordt gehouden en zelfs wordt achtervolgd, dit alles met als doel verzoeker te vinden (notities, p. 14). Nochtans verklaarde verzoeker dat de telefoon van zijn echtgenote wordt afgeluisterd (notities, p. 10) en dat hij haar dagelijks vanuit België 1 à 2 keer belt, zodat kan aangenomen worden dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van verzoeker verblijf in het buitenland (notities, p. 2). Verzoekers verklaringen zijn ongerijmd en komen verzonnen voor.

2.3.11. Ook de vaststelling dat verzoeker geheel onwetend is over de juridische consequenties ten gevolge van zijn voorgehouden problemen met de autoriteiten ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn beweerde bekering en de daaruit voortvloeiende problemen. Zo kon verzoeker niet aangeven of de Iraanse autoriteiten een gerechtelijke procedure voor deze feiten tegen hem zijn gestart in Iran. Evenmin had verzoeker enige inspanning ondernomen om hierover meer te vernemen (notities, p. 11). Verzoeker gaf evenwel aan dat de aanwezige agenten tijdens de huiszoeking in zijn woning een gerechtelijk huiszoekingsbevel toonden aan zijn echtgenote (notities, p. 11), waaruit kan worden afgeleid dat de overheid ook juridische stappen tegen verzoeker ondernomen heeft. Verzoeker verklaarde in dit verband dat hij niet wist of er een onderzoeksrechter werd aangesteld, er een aanklacht tegen hem werd geformuleerd, al dan niet gepaard gaande met een inbeschuldigingstelling en het opstarten van een rechtszaak (notities, p. 12).

Verzoeker verklaarde daarentegen vrijwel zeker te zijn dat de autoriteiten een arrestatiebevel tegen hem uitvaardigden, doch leidde dit slechts af uit de feiten die zich voorgedaan hebben tijdens zijn verblijf in Iran (notities, p. 12). Verzoeker bleek verder niet te weten of er een arrestatiebevel tegen hem werd gepubliceerd (notities, p. 12) en liet ook na op latere tijdstip een advocaat in Iran te consulteren om een antwoord op deze vragen te krijgen en inzicht te krijgen in de evolutie van zijn juridische problemen in Iran (notities, p. 10, p. 11). Nochtans mag van verzoeker, die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen, enige belangstelling worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Er kan wel degelijk verwacht worden dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming feitelijk actualiseert. Verzoeker dient zich immers te informeren over de wezenlijke noodzaak om van zijn land van herkomst verwijderd te blijven om redenen zoals gesteld in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers onwetendheid betreffende de juridische evolutie van zijn problemen ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vluchtrelaas.

2.3.12. Evenmin kan worden ingezien dat verzoeker na zijn vertrek uit Iran geen enkele stap ondernam om zich te informeren over wat er nadien met zijn vriend M.M. gebeurde of om meer te weten te komen over het lot van de andere leden van zijn huiskerk (*"Heeft u nog contact opgenomen met de echtgenote van M.?", "Neen", "Waarom niet?", "ja, omdat ik vrijwel zeker weet dat de arrestatie van M. gelinkt is met ons kerkbezoek; ik heb daarom geen contact opgenomen met zijn echtgenote; want hoogstwaarschijnlijk wordt ook haar lijn afgeluisterd.", "Zijn er nog arrestaties gebeurd in deze zaak?", "Als dat zo is weet ik dat niet.", "Wat heeft u ondernomen om dit te weten te komen?", "Van die andere leden weet ik zelfs helemaal niets; ik weet hun namen zelfs niet; ik zou niet weten hoe ik er informatie over moest krijgen.", "Heeft u zich proberen te informeren bij Y. (de pastoor)?", "Neen, ik heb met niemand verder contact gehad van die huiskerk.", "Zijn er nog huiszoekingen gebeurd?", "Niet dat ik weet; mijn vrouw is ook zoals ik zei het merendeel van de tijd niet thuis.", notities, p. 11). Verzoekers desinteresse in de (eventuele) problemen van zijn geloofsgenoten, die direct verband houden met zijn eigen voorgehouden problemen en dus tot de kern van zijn relaas behoren, ondergraaft nogmaals de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vervolging.*

2.3.13. Gelet op het voorgaande wordt er geen geloof gehecht aan de bekering van verzoeker, noch aan verzoekers bezoek aan een huiskerk. De verwijzingen in het verzoekschrift naar het gevaar dat verzoeker als bekeerde moslim in geval van terugkeer naar Iran gevaar zou lopen en naar rapporten aangaande bekering tot het Christendom in Iran (Landinfo - Country of Origin Information Centre, *"Iran: On Conversion to Christianity, Issues concerning Kurds and Post-2009 Election Protestors as well as Legal Issues and Exit Procedures"* van februari 2013; United Kingdom: Home Office *"Country of Origin Information Report – Iran"* van 16 januari 2013, en *"https://www.refworld.org/type,COUNTRYREP,,IRN,5aa2aa2e7,0.html"*) zijn niet enkel gedateerd maar evenmin niet dienstig.

2.3.14. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij *"verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is"*. Nog daargelaten dat verzoekers verzoek om internationale bescherming geheel ongeloofwaardig is, licht hij niet toe welke trauma's dermate zwaar waren dat ze een invloed hadden op de door hem afgelegde verklaringen. De Raad merkt op dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker getraumatiseerd zou zijn, wat overigens niet medisch wordt geadstrueerd, kan zijn tegenstrijdige verklaringen niet verschonen. Indien verzoeker voor andere redenen (zoals zijn economische problemen aangebracht bij de grensinspectie) dan had verzoeker dit correct moeten melden. Verzoekers blijft deze verklaringen ook ter terechtzitting ontkennen. Verzoeker blijft aldus bij een blote bewering en toont op geen enkele wijze aan dat de voorgehouden traumatische gebeurtenissen een impact gehad hebben op zijn verklaringen.

2.3.15. De door verzoeker op het Commissariaat-generaal neergelegde stukken – zijn melli-kaart, zijn shenasnameh, zijn huwelijksboekje, de melli-kaart en de shenasnamehi van zijn echtgenote, de shenasnameh van zijn zoon en twee foto's van zijn gezin – kunnen enkel verzoekers identiteit (en die van zijn gezin) aantonen. Deze worden niet betwist.

2.3.16. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de beginselen van het vluchtelingenrecht, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het maken van

persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK